

στενώτατον καὶ σχετικώτατον φίλον, ὑπάλλληλον τοῦ ἐνταῦθα ταχυδρομείου.

— Πότε θὰ μοῦ πάρης Νίκο μου, τοὺς μπεζέδες, ποὺ μοῦτάξες;

Ἔλεγε, παίζουσα μὲ τὴν διάφορον σημασίαν τῆς λέξεως, πονηρά τις ἐνώπιον τοῦ πατρός της πρὸς τὸν φίλον της, ὅστις διὰ διπλωματικῆς ἀφελείας ἐφρόντιζε νὰ καλύπτῃ τοὺς σκοποὺς τῶν σχέσεών του, ὅτε Σατανᾶς τις παρακαθήμενος, τῇ ψιθυρίζει.

— Θὰ σοῦ τῆς πάρη, θὰ σοῦ τῆς πάρη, ὅταν θὰ ἦσθε μόνη.

*
* *

— Διατί κ. Δ....., δὲν σᾶς βλέπομεν φέτο εἰς τὸ Φάληρον;

— Ἐ! φίλε μου, ἀρκετὰ ἐγνώρισα τὰς Σειρήνας τώρα πρέπει νὰ μάθωμεν καὶ τὰς Δελιδᾶς.

*
* *

Φίλος ποιητῆς παρέδωκεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ποίημά του, ἀφιερούμενον τῇ δεσποινίδι Σ.....

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπανερχεται εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ ἰδὼν ἀδημοσίετον ἔτι τὸ ποίημά του μεταβάλλει τὴν ἀφιέρωσίν του καὶ ἀντὶ τοῦ Σ.... θέτει Λ.... Μετὰ 5 ἡμέρας ἐπανελθὼν διαγράφει τὸ Λ. καὶ θέτει Π. μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐπανελθὼν μεταβάλλει τὸ Π. εἰς Γ. καὶ οὕτω ἐκ περιτροπῆς ἄχρις οὗ δημοσιεθῇ τὸ ποίημά του ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν διέγραψε καὶ ἀνέγραψε πάντα σχεδὸν τὰ σύμφωνα τοῦ Ἐλαφθήτου.

*
* *

Εἰς ἐν βαγόνιον τοῦ σιδηροδρόμου εἰς ταξειδιώτης φρίνεται πολὺ στενοχωρημένος καὶ ὑποφέρων.

— Ὑποφέρετε, κύριε; τὸν ἐρωτῶσιν οἱ γείτονες.

— Πολύ.... Πρὸ μηνὸς μὲ ἐδάγκωσεν ἓνα λυσσασμένον σκυλὶ καὶ δὲν ἐλπίζω πλέον παρὰ μόνον εἰς τὸν Παστέρ.

Εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν τὸ βαγόνιον ἐκενώθη ὀλοτελῶς καὶ ὁ εὐφυῆς ταξειδιώτης χάρις εἰς τὸ τέχνασμά του ἔκαμεν ἀναπαυτικώτατον ταξειδίον.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΟΡΦΑΝΟΥ

«Μέσ' τὸ περβόλι τῆς ζωῆς, οὐράνιο ζηλεμένο
Ἦσουν γιὰ 'μέ, δένδρο ψηλὸ. Τῇ θεϊκῇ εὐωδιᾷ σου
Περίσσιμα ἐσκόρπας γύρω μου αἰώνια φουντωμένο
Κι' αἰώνια μούχυνες δροσιὰ μὲ τὴν παχειὰ σκιά σου»

«Δὲν εἶχα ἐδῶ, 'ς τὸν κόσμον αὐτὸ πιδὸ ποθητὸ ἀπὸ σένα.
Στὸν ἴσκο σου ἀναστήθηκα, μὲ τὸ γλυκὸ καρπὸ σου
Ἐτράφηκα, κ' εἶχα ψηλὰ γιὰ σκέπη τ' ἀνθισμένα
Κλαριά σου, καὶ γιὰ στήριγμα τὸ δυνατὸ κορμὸ σου».

«Μέσ' τὸ περβόλι τῆς ζωῆς — στὰ βόδια καὶ στ' ἀγκάθια
Περῆφανα σὲ κύταξα. Παρηγοριά κι' ἐλπίδα
Θὰ σ' εἶχα, δένδρο μαγικὸ, 'ς τοῦ βίου μου τὰ πάθη!»
Θὰ μούσβεννες κάθε καῦμό, καὶ πόνου καὶ φροντίδα!»

«Μὰ ἡ τύχη μου μὲ φθόνισε. Μαῦρο πουλὶ ἓνα βράδου
Μέσ' τὰ κλαριά σου ἐκάθησε, κ' ἦταν πουλὶ θανάτου!
Ἄχ, σὲ λιγάκι, τρίζιμο φριχτὸ μέσ' τὸ σκοτάδι
Ἐάφνου ἀκούθη κι' ἔγυρες βερὺ 'ς τὸ χῶμα κάτου».

«Καὶ τώρα μόνον κι' ἄστεγο, δίχως σκιά καὶ δρόσο,
Γέρνω 'ς τὴν ἔρμη ρίζα σου τὸ δύστυχο κεφάλι
Καὶ μὲ τὰ δάκρυα ἀνώφελα πασχίζω νὰ τῆς δώσω
Γιὰ τῇ δροσοῦλα ποῦχασε νέα δροσοῦλα πάλι».

Τέτοιο τραγοῦδι θλιβερὸ ἀπ' τὸ πικρὸ του στόμα
Μὲ πόνου βγάζει ἓνα παιδί, κάθε βραδεῖά καὶ ἡμέρα
Ἐνα κακὸτυχο παιδί, γονατιστὸ στὸ χῶμα
Ποῦ κρύβει τ' ἄγια κόκκαλα τοῦ μαύρου του πατέρα.

Πάτραι, 1892

Κ. Δ. ΨΑΡΟΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΥΣΤΕΡΝΟ ΜΟΥ ἈΣΤΕΡΙ

Μέσ' στὴν τρισκόταδη νυχτιὰ τῆς ἄχαρης ζωῆς μου
Ἀστέρια λάμπανε πολλὰ κη' ἐσβύσαν ἓνα ἓνα...
Ἐχύνανε τῇ λάμπῃ τους στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου
Χωρὶς νὰ νοιώθω πῶς αὐτὰ ἐσβύσανε κη' ἐμένα

Καὶ διάβαινε ἡ νύχτα μου... κη' ἐλάμπανε τὰ ἀστέρια
Κι' ἐγώ, καμάρωνα κρυφά... πῶς, ἂν καὶ στὸ σκοτάδι.
Ἦμουν τὸ περὶ γοργὸ πουλὶ ἀπ' ὅλα τὰ ξεφτέρια
Καὶ τῇ ζωῇ ἐλάτρευα... κη' ἀψήφισα τὸν Ἄδη.

Χίλιας φοραὶς, ἀμέτρητες, κη' ποῦβλεπα νὰ πβύνη
Τ' ἀστέρι ποῦ μ' ἐφώτιζε στοῦ βράχου μου τὴν ἄκρη
Ἄρχιζε ἄλλο πιδὸ λαμπρὸ τῇ λάμπῃ του νὰ χύνη
Κι' ἐγώ; Ἄχ! ὁ ἀστόχαστος... χαρᾶς σκορπούσα δάκρυ.

Κατακαυμένη ἄνθρωπε, πῶς εὐκολὰ γελίεσαι,
ὡς δῆς νὰ λάμπῃ μὲ στικμὴ μιανῆς χαρᾶς ἀχτίδα!

θαρρείς πώς άλλος γίνεσαι σάν να ξαναγεννηθείσαι
κη' ύστερα . . . βλέπεις τή χαρά όχιά, μονομερίδα.

Χαρά κη' έλπίδα . . . ψεύτικες άχτίδες που άφίνου
Ή τής μαύρης μας άπελπισιάς, τό φοβερό σκοτάδι
λαμποκοπή προσωρινή, και ξάφνου πάλι σβύνουν
και μάς άφίνου έρημους . . . καντήλια δίχως λάδι.

B'

Διαβήκαν τά μεσάνυχτα τής άχαρης ζωής μου
και, πούλια χρυσοκέντητη με διαμαντένια μάτια
λαμποκοπούσε ανέλπιστα 'ς τά βάθη τής ψυχής μου
και ήμου . . . ήμου βασιληάς 'ς του νοῦ της τά παλάτια.

Ήμου άθάνατος νεκρός γιατί με τά φιλά της
μου έδινε ζωή και φώς μ' δλόχρυσαις άχτίδαις,
μ' άνέβαζε 'ς του θρόνου της τό πλά[ι] . . . 'ς τήν άγκαλιά της
κη' εύρισκα πάλι τή χαρά, τής πρώταις μου έλπίδαις

"Αχ! ναί τής τόσαις πίκραις μου . . . τά πάντα λησμονούσα
'μπρός 'ς τά διαμάντια της αυτά, που λάμπαν 'ς τή ψυχή μου,
ήλιος μου ήτανε και φώς . . . πώς έβλεπα θαρρούσα,
και 'ς τό όνομά της έκανα τρελλός τήν προσευχή μου

Ξάφνου, κη' εκείνη σβύνεται και χάνει' από 'μπρός μου . .
και άπομένω σκοτεινός ό δύστυχος και πάλι
χωρίς καμμιά παρηγοριά 'ς τό πέλαγο του κόσμου
φύλλο ξερό χωρίς κλαδί σε άγρια άνευοζάλη

Γ'

Γιατί να έχω ό τρελλός τέτοια καρδιά 'ς τά στήθια ;
και να πιστεύω τής οικιαίς, τά όνειρα, τ' άστέρια ;
Και τώρα πούσβυσαν αυτά κη' έφάνηκ' ή άλήθεια
να κάθωμαι περίλυπος με σταυρωμένα χέρια !

Κη' εκύταζα τό άχαρο σκοτάδι τ' ουρανού μου
και καταργιόμουνα πικρά τήν άδική μου μετρα'
ήμου διωγμένος βασιληάς 'ς τή μοναξιά του νοῦ μου
χωρίς κτυπόκαρδο καρδιά, χωρίς τραγοῦδι λύρα.

Μά ξάφνου 'κει που έκλαιγα τή μαύρη μοναξιά μου
τήν έρημιά του πόθου μου, τήν άχαρη ζωή μου
και έλυσε 'ς τά στήθια μου, ή όρφανή καρδιά μου
και σάν λαμπάδα νεκρική τρεμόσβυν' ή πνοή μου.

"Αστρο θεόρατο με μιās επρόβαλε κη' έχύθη
σάν τόν αύγερινό λαμπρό απ' του Βορειά τά μέρη
και σκόρπισε τή λάμψη του 'ς τά σκοτεινά μου στήθια
και μουπε . . . μου είπε ασ' αγαπώ, και θα σου γίνω 'ταίρι».

Θεέ μου σύ που μουδωκας τέτοια καρδιά 'ς στήθια

σὺ δόσε μου βοήθεια

Στά νέφη ό νοῦς μου πέταξε δε λέγει' ή χαρά μου
ή πονεμένη μου καρδιά και πάλι ζωντανεύει.

λησμόνησα τά πρωτεινά κη' αυτή τή σφοδρά μου
και ή θολή μου ή ματιά τί βλέπει δέν πιστεύει.

Που αγαπᾶ με τήν καρδιά κανένα δέν πιστεύει
σάν νάχη φόβο μυστικό μη τ' όνειρό του σβύση
άκόμη και τόν ίσκιό του τόν τρέμει, τόν ζηλεύει,
κη' αν ήτον τρόπος τ' άστρο του 'ς τά στήθια του να κλείση

Τόν ίσκιό μου εζήλευα, άχ! όλα τά φοβόμου
τό ριζικό μου τό κακό, τό μάτιασμα του κόσμου
τρέμαν τά φυλλοκάρδια μου κη' άκοίμητος καθόμου
να καμαρώνω τ' άστρο μου, . . . να τόχω πάντα 'μπρός μου

Και διάβαιναν οι χρόνοι μου. οι σκοτεινοί μου χρόνοι
κη' εγώ καμάρωνα κρυφά τό λαμπερό μου άστέρι
με τής γλυκιές άχτίδες του μου γλύκεναν οι πόνοι
και καρτερούσα τή στιγμή που θα μου γείνη ταίρι,

'Ι κείνος που άπόχτησεν άγάπη 'ς τόν καιρόν του
και καρδιοχύπησε κρυφά μ' άμίλητη τρομάρα
πως ν' άληθέψη, ζωντανό να ιδή τό όνειρό του,
εκείνος τής άγάπης μου γνωρίζει τή λαχτάρα.

Καμμιά φορά σάν έβλεπα τή λάμψη του να χάνη
από κανένα σύνεφο πούτυχε να διαβαίνη,
φειδι τή ζήλεια έννοιωθα κρυφά να με σαγκάνη
και τής καρδιάς μου τή δροσιά, τά φύλλα να μαραίνη.

Και καρτερούσα άνώφελα χωρίς να βλέπω πέρα
χωρίς να βλέπω ό δύστυχος κη' όλιγο μακρυά μου,
που ρόδιζε ή ανατολή κη' άνάδινε ή 'μέρα
όπου για πάντα θα πνιγώ 'ς τά μαύρα δακρυά μου.

Που ρόδιζε ή ανατολή κη' άνάδινε ή 'μέρα
να σβύση λάμψει ψεύτικη . . . και να φανή ή άλήθεια
αηδόνι ακούστικε πικρά να λήη 'ς τόν άέρα
άλλοίμονο που 'χει καρδιά σε πονεμένα στήθια

"Ητανε ψεύτικο λοιπόν τό φώς π' ακτινοβόλα ;
εκείνες ή λαχταρισταις κη' δλόχρυσες άχτίδες
οι όρκοι της, τά δάκρυα, οι στεναγμοί της, όλα ;
τί κρίμα ! πώς πλανέθηκα σε ψεύτικες έλπίδες

"Επρεπε νάρθη ό καιρός 'π όλα τά φανερώνει
για να φανή ή άγάπη σου, σάν τό στερνό άστέρι
που χάνεται σάν αρχινά γλυκά να ξεμερώνη,
και βγαίνει φώς άληθινό . . .

"Ο ήλιος έθασίλεψε . . . κη' έχάθη τ' όνειρό μου,
κη' απλώθη πάλι γύρω μου παντέρημο σκοτάδι
σφαλώ τό νοῦ . . . και τή καρδιά τήν σφίγγω 'ς τό πλευρό μου
ως ναδρω άγάπη άληθινή 'ς τόν βαγνιασμένο "Αδη.

ΦΡΕΑΤΤΕΥΣ